

Osztálykirándulásunk

Szeptember 21-én leszálltam a szegedi buszról Hódmezővásárhelyen. A buszmegálló váróterembe lépve huszónhét izgatott, fecsegő, nevető, játszadozó gyereket láttam.

- Ezek vagyunk mi - gondoltam - a felnőttiségünk küszöbén álló, játszó gyerekek.

Nem sokkal később már Mindszentre tartottunk, és bár nem utaztunk messzire mégis mindannyian vártuk, hogy megérkezzünk, elfoglalhassuk a szállásunkat és kezdetét vegye a kirándulás.

Egy szempillantás alatt belaktuk ideiglenes otthonunkat, majd - miután leküzdöttük a kezdeti nehézségeket, például azt, hogy nem volt nálunk elég kés - osztályfőnökünk összeterelt minket és hozzá láttunk a vacsoránkhöz.

Mindenki kivette részét a munkából: hagymát pucoltunk, húst kockáztunk, hangulatot csináltunk vagy csak szóval tartottuk egymást, ha épp nem volt kedvünk a munkához.

Sok kevergetés, rázogató és többé-kevésbé türelmes várakozás után leülhettünk megterített asztalainkhoz. Mondhatnám, hogy csak tányér csörrenések törték meg falatozásunk csendjét, de nem lenne igaz. Nem csak azért, mert műanyag tányérokból ettünk, hanem mert felbolydult hangyabolyként nyüzsögtünk, csacsogtunk, nevtünk.

Jó ízűen fogyasztottuk el a tarhonyást, majd a szállásra vonulva beszélgettünk később pedig - kinek hogy tartotta kedve - táncoltunk, társasoztunk vagy éppen egy csendes zugban megvitattuk az élet nagy dolgait.

Szinte egésznap és egész éjjel zuhogott az eső, mégsem vette el a kedvünk és egy emelkedett hangulatú délutánt és estét töltöttünk el. Élveztük egymás társaságát, élveztük a fesztelenséget.

Mert nem az számít, hol vagyunk, hanem mindig csak az, hogy kikkel vagyunk.

Borsos Veronika 12.a